

Inleiding op de Paasmorgendienst: WAT OF WIE ZOEK JE??

Wat zoeken we hier met Pasen?

Pasen geeft me altijd een dubbel gevoel.

Gevoel van hoop en van wanhoop.

Een hoopvol verhaal over een leeg graf, maar ook een verhaal vol wanhoop: en wat nu?

Hoe nu verder? Wat verandert er voor zijn volgelingen toen en voor ons nu?

Als er niets te vinden is op Paasmorgen, wat doen we dan hier??

- Verhaal van Toon Tellegen: 'De zekerheid' (uit: waar gaan we eigenlijk heen? p.58vv)

Toen Mozes overleden was, zocht het volk naar zijn graf – het bleek nergens te vinden.

Het graf van Jezus was leeg – eigenlijk een zelfde manier van spreken.

Wat zoeken we dan nog met Pasen (buiten de paaseieren dan) ?

We gaan lezen: over Mozes' dood - het slotakkoord in Deut.34:1-12

En het Paasverhaal in Johannes 20:1-18

Was het maar.... dat het leven als een sprookje is: dat het begint met 'Er was eens' en eindigt met 'en ze leefden nog lang en gelukkig'. Maar zo is het leven in werkelijkheid niet.

En zo wordt het ook niet beschreven in de Bijbel. Het leven met alle ups en downs, vreugde en verdriet, lach en een traan, hoop en wanhoop, twijfel en zekerheid, geloof en ongeloof komt in dit boek aan bod.

En zelfs de allergrootste mens is sterfelijk:

- Mozes, die Man Gods genoemd wordt, sterft – weliswaar op hoge leeftijd, maar ook aan zijn leven komt een einde.
- Jezus, die kind van God genoemd wordt, sterft – weliswaar op jonge leeftijd, maar ook aan zijn leven komt een einde.

Mens-zijn is geboren worden en op een dag sterven.

Je zult denken: wat een somber mens zeg, hier kom ik niet voor.

Wat zoek je hier? Wie zoek je?

Bijzonder is dat zowel het graf van Mozes als het graf van Jezus niet te vinden is.

Hoewel ze in Israël er meerdere plekken worden aangewezen als zijnde de laatste rustplaats van Jezus, is dat hoogst discutabel. Meer een toeristische trekpleister dan werkelijkheid.

Dat Mozes' graf niet te vinden is, wordt uitgelegd door rabbijnen met het argument dat het niet de bedoeling was dat zijn graf een bedevaartsoord zou worden. Als een plek om hem te vereren. Geen mens wordt in staat gesteld om Mozes te vergoddelijken.

Zou dat ook zo zijn met het graf van Jezus?

We hebben op onze reis door Israël met eigen ogen gezien wat een kermis er gemaakt wordt (en is) op de plek waar men denkt dat het graf te vinden is....

Tussen haakjes: zou dat ook de angst van Poetin zijn geweest toen er eerst sprake van was dat Navalny op een geheime plek begraven zou worden? Angst voor een nieuwe bedevaartsoord, angst voor verering??

Wat zoeken we hier? Wie zoeken we?

Als Maria Magdalena rondwaalt op zoek naar haar rabbi, komt ze de tuinman tegen.

Als u hem hebt weggehaald, vertel me dan waar u hem hebt neergelegd, dan kan ik hem meenemen... (Joh 20:15). Ze wil Jezus bij zich houden, voor zichzelf houden.

Opvallend is dat hier in het Grieks een werkwoord gebruikt wordt, waar ons woord 'haeresie' = ketterij vandaan komt. Als je Jezus voor jezelf houdt, hem claimt, maak je van hem een afgodsbeeld. Alsof hij er alleen voor jou is....

Zo is er veel met Jezus omgegaan: door Jan en alleman geclaimd, voor karretjes gespannen, is er van hem een boegbeeld gemaakt. Er zijn boeken vol geschreven over Jezus, wie hij was, wat hij gedaan heeft en zijn betekenis voor de wereld.

Ook de Kerk heeft hem vastgelegd en in dogma's vastgeklonken.

Om zo de eenheid in het christendom te waarborgen.

En alles wat afweek van die christelijke leer werd een *haeresis* genoemd: een ketterij.

Uiteindelijk bracht het juist verdeeldheid i.p.v. eenheid.

Maar was dat de bedoeling van Jezus?

Als u hem hebt weggehaald, vertel me dan waar u hem hebt neergelegd, dan kan ik hem meenemen...'

Het antwoord van die tuinman is slechts het noemen van haar naam: *Maria!*

Pas toen herkende Maria Magdalena haar rabbi; maar hoorde hem tevens zeggen: *houd me niet vast, ga naar mijn broeders en zusters en vertel hen dat ik opstijg naar mijn Vader...* (20:17).

Loslaten en naar de anderen gaan. Dat was in feite de opdracht aan Maria Magdalena.

Laat het graf achter je, ga op weg naar mijn broeders en zusters. Zoek mij niet hier, maar zoek mijn vrienden op, deel jullie verdriet, maar deel ook jullie herinneringen...

Troost vind je niet door hem vast te houden voor jezelf, maar om hem te delen met anderen.

Je hebt anderen nodig om verder te kunnen gaan.

Geen graf voor Jezus: geen vergoddelijking van zijn persoon.

Wat zoeken wij op Paasmorgen?

Wanneer Mozes is gestorven, rouwt het volk 30 dagen.

Pas na die rouwperiode luisteren ze naar Jozua, die door handoplegging van Mozes de geest van wijsheid ontvangen had. Het levenswerk van Mozes wordt voortgezet. Hij is niet dood, maar leeft voort onder het volk Israël, onder de generaties die na hem kwamen.

Na Pasen, na 50 dagen, met Pinksteren, als de discipelen de geest krijgen, wordt het levenswerk van Jezus ook voortgezet. Hij is niet dood, maar ook hij leeft voort onder de generaties die na hem kwamen.

Loslaten en naar de anderen gaan.

En daarbij: laten we elkaar niet verketteren over wat je wel of niet voor waar moet aannemen of geloven moet (voor de één een zekerheid, voor de ander twijfel, voor de één vast geloof en voor de ander ongeloof) – waar het op aan komt is wat het verhaal van Jezus met jou/mij doet, hoe het zich vertaalt in jouw/mijn leven, hoe we handen en voeten geven aan de liefde die hij ons heeft voorgeleefd. Samen met anderen. Wij met elkaar.

Zo is Pasen een verhaal over hoop en wanhoop.

Wanhoop over zijn dood, over het feit dat hij er niet meer is, het gemis van zijn inspirerende liefde.

Maar ook hoop: zijn volgelingen hebben elkaar weten te vinden in de overtuiging dat zij zijn werk moeten voort zetten. Dat Jezus' liefde niet gestorven is, maar juist hen heeft aangestoken om door te gaan. Ze zetten hun leven er voor in.

Is dit nu de zekerheid? vroeg de egel. Het was maar een klein, onooglijk cadeautje. Het had zo weg kunnen waaien of iemand had er per ongeluk iet s op kunnen zetten en dan had niemand het terug kunnen vinden.

Ja zei de eekhoorn.

En de egel borg het voorzichtig op....

Wat zoeken wij vandaag? Wie zoeken wij vandaag?

Als het graf leeg is, hebben we daar niets te zoeken.

Dan is het samenzijn met anderen de plek waar de herinnering aan Jezus voortleeft en waar troost gevonden wordt. Waar de herinnering ons ook aanspoort om in Zijn geest verder te gaan en waar de hoop gekoesterd wordt ondanks de wanhoop soms, die je zo maar kan aanvliegen. Toon Hermans dichtte het zo:

Er moeten mensen zijn
die zonnen aansteken,
voordat de wereld verregent.
Mensen die zomervliegers oplaten
als het ijzig wintert,

en die confetti strooien
tussen de sneeuwvlokken.
Die mensen moeten er zijn.
Er moeten mensen zijn
die aan de uitgang van het kerkhof
ijsjes verkopen,
en op de puinhopen
mondharmonica spelen.
Er moeten mensen zijn,
die op hun stoelen gaan staan,
om sterren op te hangen
in de mist.
Die lente maken
van gevallen bladeren,
en van gevallen schaduw,
licht.
Er moeten mensen zijn,
die ons verwarmen
en die in een wolkeloze hemel
toch in de wolken zijn
zo hoog
ze springen touwtje
langs de regenboog
als iemand heeft gezegd:
kom maar in mijn armen
Bij dat soort mensen wil ik horen
Die op het tuinfeest in de regen BLIJVEN dansen
ook als de muzikanten al naar huis zijn gegaan
Er moeten mensen zijn
die op het grijze asfalt
in grote witte letters
LIEFDE verven
Mensen die namen kerven
in een boom
vol rijpe vruchten
omdat er zoveel anderen zijn
die voor de vlinders vluchten
en stenen gooien
naar het eerste lenteblaauw
omdat ze bang zijn
voor de bloemen
en bang zijn voor:
ik hou van jou
Ja,
er moeten mensen zijn
met tranen
als zilveren kralen

die stralen in het donker
en de morgen groeten
als het daglicht binnenkomt
op kousenvoeten
Weet je,
er moeten mensen zijn,
die bellen blazen
en weten van geen tijd
die zich kinderlijk verbazen
over iets wat barst
van mooiigheid
Ze roepen van de daken
dat er liefde is
en wonder
als al die anderen schreeuwen:
alles heeft geen zin
dan blijven zij roepen:
neen, de wereld gaat niet onder
en zij zien in ieder einde
weer een nieuw begin
Zij zijn een beetje clown,
eerst het hart
en dan het verstand
en ze schrijven met hun paraplu
i love you in het zand
omdat ze zo gigantisch
in het leven opgaan
en vallen
en vallen
en vallen
en OPSTAAN
Bij dát soort mensen wil ik horen
die op het tuinfeest in de regen BLIJVEN dansen
ook als de muzikanten al naar huis zijn gegaan
de muziek gaat DOOR
de muziek gaat DOOR
en DOOR
Toon Hermans